

ვალერი კვარაცხელია: უნდობლობის სინდრომი და უმაღლო ქვეყანაში აყეფებული კატეზი
მარტი 17, 2021

“საზოგადოებრივი ნდობის მოპოვების ყველაზე უტყუარი გზა ისაა, რომ იშვიათად სცადო ეს”.

ჯორჯ ვაშინგტონი

– მე არ ავიცრები! – კატეგორიული ხასიათის ამგვარი განცხადება ხშირად გვესმის ჩვენ ირგვლივ. მაშინ, როდესაც მსოფლიოში პანდემია მძვინვარებს, რომელიც საფრთხეს უქმნის თითოეული ჩვენგანის ჯანმრთელობას, ეს კატეგორიული მიუღებლობა აცრისა, რით უნდა აიხსნას? თუკი არსებობს ვაქცინა, რომელიც დაგვაზღვევს ამ საშინელი ვირუსისგან, რატომ აცხადებენ უარს ადამიანები აცრაზე? პირველი, რაც ამ შეკითხვის პასუხად შეიძლება ითქვას, არის ის, რომ ადამიანებმა მთელ მსოფლიოში ნდობა

დაკარგეს. ნდობა არა კონკრეტული ფაქტებისა და მოვლენების (ამ შემთხვევაში, ვაქცინის) მიმართ, არამედ – ერთმანეთის მიმართ, მსოფლიოში არსებული წესების მიმართ, ინსტიტუტების მიმართ, პოლიტიკის მიმართ, კანონების მიმართ, სახელმწიფოს მიმართ, საერთაშორისო ურთიერთობების მიმართ და ა.შ.

ნდობა დადებითი წარმოდგენებისა და განწყობების ერთობლიობაა ვინმეს ან რამეს მიმართ. რაც უფრო დიდია ნდობის ფაქტორი ადამიანში, მით მაღალია მისი შინაგანი კომფორტი და სიმშვიდის განცდა. და პირიქით – რაც უფრო ნაკლებია ადამიანში ნდობის ფაქტორი, ე.ი., რაც უფრო ნაკლებად ენდობა იგი ადამიანებს, გარე სამყაროს, მოქმედ სისტემებს, სახელმწიფოს, მით დაბალია მისი შინაგანი კომფორტი და მაღალია შფოთვისა და სულიერი განგაშის დონე. პრინციპულად განსხვავებულია ადამიანების მიმართ ნდობისა და სახელმწიფო ინსტიტუტების ან მთლიანად სახელმწიფოს მიმართ ნდობის ჩამოყალიბების მექანიზმები და ფაქტორები, მაგრამ ადამიანის ცხოვრებაში ორივე უაღრესად მნიშვნელოვან როლს ასრულებს. იაპონური წარმოშობის ცნობილი ამერიკელი მკვლევარი ფრენსის ფუკუიამა წიგნში “ნდობა: სოციალური კეთილისმყოფელები და გზა აყვავებისაკენ” განხილულია ნდობის განსხვავებული

დონეები სხვადასხვა პოლიტიკური, ეკონომიკური და სოციალური მოდელების მქონე სახელმწიფოებში (რუსეთი, აშშ, ინგლისი, საფრანგეთი, გერმანია, იაპონია, ჩინეთი, ჩრდილოეთი კორეა და სხვ.). ავტორი განიხილავს ამ ქვეყნებში დანერგილ მართვის მოდელებს, ნდობის განსხვავებულ დონეებს, აღზრდის ოჯახურ ტრადიციებს, ღია რელიგიებისა და ჩაკეტილი სექტების როლს და მრავალ სხვა ფაქტორს, რომლებიც ნდობის ჩამოყალიბების თვალსაზრისით ციფრებსა და ლოგიკაზე დაფუძნებულ მთლიან სისტემადად

ერთიანდება. ამ სისტემების ანალიზს ავტორი მიჰყავს დასკვნამდე, რომ პოსტინდუსტრიულ ეპოქაში ნდობის ფაქტორი უაღრესად მნიშვნელოვანი ხდება.

არ მინდა, რომ წინამდებარე წერილი სამეცნიერო ნაშრომს დაემსგავსოს, რომლის გამოც ნდობის ფაქტორზე, როგორც ფსიქოლოგიურ და სოციალურ ფენომენზე ზოგადი მსჯელობისას ამ შესავლით შემოვიფარგლები და საკითხს, რომლის შესახებაც მინდა ვისაუბრო, ასე ჩამოვყალიბებ: ჩვენი ეპოქის

ერთი მთავარი მახასიათებელი არის ნდობის საშინელი დეფიციტი საზოგადოდ. ადამიანებს შორის ნდობის ფაქტორი, მეტ-

ნაკლებად, ჯერ კიდევ თუ მოქმედებს, სახელმწიფოსა და ინსტიტუციათა მიმართ ნდობა თითქმის ნულს დონეზეა დაცემული. ცხადია, ეს მაჩვენებელი ყველგან ერთნაირი არ არის, მაგრამ უნდობლობის გაღრმავების ტენდენცია ყველგან არსებობს. კორონავირუსის საწინააღმდეგო ვაქცინის მაგალითი იმიტომ მოვიყვანე, რომ ის შესანიშნავად გამოხატავს საზოგადოების უნდობლობის მასშტაბებს, როგორც სახელმწიფოების, ასევე სამედიცინო წრეებისა და საერთაშორისო ორგანიზაციების მიმართ.

მთავარი შეკითხვა, რომელიც უნდა დავსვათ, არის

შემდეგი: რა იწვევს ამ უნდობლობას? ამ შეკითხვაზე პასუხი, ალბათ, იმ სიბრტყეშია საძებნი, რომ ხალხისა და სახელმწიფოს ინტერესები არ ემთხვევა

ერთმანეთს. რა შემთხვევაშია შესაძლებელი, რომ სახელმწიფო, რომელსაც ხალხი ქმნის, არათუ არ გამოხატავდეს ხალხის ინტერესებს, არამედ უპირისპირდებოდეს კიდევ მას? ეს მხოლოდ იმ შემთხვევაშია შესაძლებელი, როდესაც სახელმწიფო, რომელიც ხალხის სახელით მოქმედებს, უზურპირებულია ერთი რომელიღაც კლასის მიერ. ეს ის გაბატონებული კლასია, რომელიც ხელში იგდებს სიმდიდრეს, კაპიტალს, ძალაუფლებას და მოქმედებს საკუთარი კლასის სასარგებლოდ და ხალხის საზიანოდ. მონათმფლობელობის პირობებში ეს მონათმფლობელთა კლასია, ფეოდალიზმის პირობებში – მიწის მფლობელები, ანუ ფეოდალები, ხოლო კაპიტალიზმის პირობებში კაპიტალის მფლობელები, ანუ კაპიტალისტები. ეს ის სისტემებია, რომლებშიც მშრომელი ადამიანი ოფიციალურად (კანონმდებლობით) არის ექსპლოატაციის ობიექტი, რომელშიც ოფიციალურად მოქმედებს ძლიერის მიერ სუსტის დაჩაგვრის ნებადართული წესი, მოქმედებს

კონკურენციის წესი, რომელშიც ეკონომიკა ორიენტირებულია არა ხალხის მოთხოვნების დაკმაყოფილებაზე, არამედ ზედმეტი ღირებულების შექმნასა და მოგების მიღებაზე, რომელშიც სახელმწიფო, მიუხედავად იმისა, რომ ფორმალურად ვითომ ხალხის ინტერესების დაცვის სამსახურში დგას, სინამდვილეში იმ სისტემის ინტერესების დაცვას ემსახურება, რომელიც საკუთარი არსით ხალხთან დაპირისპირებულია.

მართალია, კაპიტალისტურ სახელმწიფოებში წარმოდგენილად ბევრს გაჰყვრიან დემოკრატიაზე, თავისუფლებასა და ადამიანის უფლებების დაცვაზე, მაგრამ იქ, სადაც ერთმანეთის გვერდით (ლეგალურად, კონსტიტუციურად) არსებობენ მილიარდერები და ლატაკები, დემოკრატია მხოლოდ ილუზიაა, მხოლოდ ფორმაა, რომელიც შინაარსს არ შეესაბამება. ასეთ საზოგადოებაში სახელმწიფოსა და სისტემის მიმართ ხალხის ნდობა ან საერთოდ არ არსებობს, ან ძალიან მცირეა. ხალხი მუდმივად იმას ფიქრობს, რომ ნებისმიერი მასობრივი აქციის მიზანი მოგება იქნება, რომელიც შესაძლებელია იმ შემთხვევაშიც კი მიზანშეწონილად და დასაშვებად ჩაითვალოს, თუნდაც ხალხისთვის ზიანის მომტანი აღმოჩნდეს.

ხალხმა იცის, რომ სისტემაში, სადაც მას არსებობა უწევს, მოგება ყველაფერზე მაღლა დგას – ხალხზე, მორალზე, სამართალზე. მოგება თვით რწმენასა და რელიგიაზე მაღლა დგას, რადგან იგი თავად ქცეულა ლოცვად, სიყვარულად, ჭეშმარიტებად, ღმერთად...

კორონავირუსი მსოფლიოს უტევს. ინფიცირებულია ას მილიონზე მეტი ადამიანი, გარდაცვლილია ორ მილიონზე მეტი. ამ კრიტიკულ ვითარებაში გამოჩნდა რამდენიმე ვაქცინა, რომლებიც მშველელად უნდა მოევიწიონ მთელ მსოფლიოს, მაგრამ ამ ფაქტს საზოგადოება ყველგან სკეპტიციზმითა და ხაზგასმული უნდობლობით შეხვდა. ხალხს ეშინია ვაქცინაციის მძიმე თანმხლები მოვლენების, ლეტალური შედეგებისა და, რა თქმა უნდა, მასობრივი ე.წ. დაჩივვის, რაც, როგორც მათ წარმოდგენიათ, მთელ კაცობრიობას მუდმივი კონტროლის ქვეშ მყოფ იმ ერთიან მასად გადააქცევს, რომელსაც პირადი სივრცე

აღარ დარჩება. ბრიტანეთში ჩატარებული სოციოლოგიური კვლევების შედეგად დადგინდა, რომ გამოკითხულთა 86 პროცენტის აზრით, აცრებს საშინელი თანამდევნი ეფექტები იქნება, რომელთა გამოც ისინი უარს აცხადებენ, აიცრან ან აცრან ბავშვები. საფრანგეთში ი ჟურნალისტების მიერ ვაქცინაციის შესახებ მოქალაქეებისთვის დასმულ შეკითხვაზე უმრავლესობა პასუხობს, რომ არ აიცრება, ვინაიდან არ ენდობა არც ჯანდაცვის სისტემას, არც ვაქცინებს და, სხვათა შორის, არც მედიასაშუალებებს. გერმანიაში ხალხი მიტინგებს აწყობს და ვაქცინაციის წინააღმდეგ გამოდის. იგივე მდგომარეობაა ნიუ-იორკსა და აშშ-ის სხვა დიდ ქალაქებში. გავლენიანი Fox News-ის წამყვანი ტაკერ კარლსონი კი ხალხს ეუბნება, რომ კორონავირუსის საწინააღმდეგო ვაქცინა შეიძლება მასობრივი სოციალური კონტროლის მექანიზმად

იქცეს. სად და რაშია საფუძველი ხალხის უნდობლობისა და ამგვარი ისტერიული რეაქციისა? მკვლევარები განსხვავებულ მიზეზებს ასახელებენ: მასობრივი დეპრესია, ჩვეული კომფორტის ზონიდან უეცარი გამოსვლა, ხვალინდელი დღის წინაშე შიში და სხვა, მაგრამ ჩემი ღრმა რწმენით, ეს არის კაპიტალისტური

ცხოვრების წესი, რომელიც თრგუნავს და რწმენას აცლის საზოგადოებას, უფრო კონკრეტულად კი ესაა მედიცინისა და ფარმაციის კომერციალიზაცია, რომელიც ბურჟუაზიული სისტემის მიერ საზოგადოების წინაშე ჩადენილი საუკუნის დანაშაულია. სოციალისტურ ჩინეთში ვაქცინის შემუშავება მოხდა გამოცდილ სახელმწიფო ლაბორატორიებსა და ინსტიტუტებში. საინტერესოა, რომ კაპიტალისტურ რუსეთშიც კი, ვაქცინაზე მხოლოდ სახელმწიფო სტრუქტურები მუშაობდნენ. რუსეთში, მიუხედავად იმისა, რომ საბჭოთა კავშირის დაშლისა და სოციალისტური სისტემის ლიკვიდაციის შემდეგ სახალხო მეურნეობის თითქმის ყველა დარგი ფორსირებულად გადავიდა კერძო საკუთრებაში, ეპიდემიოლოგია, ვირუსოლოგია და ფარმაცია დღემდე სახელმწიფოს ხელშია. დასავლეთში კი ვაქცინას კერძო სტრუქტურები აწარმოებენ. ესენი ერთობ საექვო რეპუტაციის გიგანტური ტრანსნაციონალური ფარმაკომპანიებია, რომლებსაც სკანდალური ისტორიების გრძელი შლექიფი “ამშვენებთ”. მაგალითად, კომპანია Pfizer-ი გასული საუკუნის 90-იან წლებში ექვმიტანილი იყო ნიგერიაში საკუთარი ახალი ანტიბიოტიკის არალეგალურ

ტესტირებაში, რასაც რამდენიმე მცირეწლოვანის გარდაცვალება მოჰყვა. ნიგერიის მთავრობამ კორპორაციის წინააღმდეგ 6, 9 მილიარდ დოლარზე სარჩელი შეიტანა, რამაც კომპანიის რეპუტაცია შეარყია. 2015-16 წლებში ამერიკელების მიერ Pfizer-ის წინააღმდეგ ასობით სარჩელი იქნა შეტანილი მათ მიერ გამოშვებული ანტიდეპრესანტის თანმხლები ეფექტის გამო.

2019 წელს კომპანიას ბრალი წაუყენეს მისი ერთ-

ერთი პრეპარატის კანცეროგენური ზემოქმედების გამო, რაც, როგორც ბრალდების ტექსტში იყო ნათქვამი, ხელს უწყობდა ორგანიზმში კიბოს უჯრედების წარმოქმნას. როდესაც ჯანდაცვისა და ფარმაციის სფერო ვილაცისთვის მოგებისა და გამდიდრების წყაროდ იქცევა, ეს სფეროები საფრთხის შემცველი ხდება, ვინაიდან ისინი გამოდიან ადამიანის ჯანმრთელობის დაცვის რეჟიმიდან და გადადიან მდიდარი კლასის გამდიდრების რეჟიმში, რაც იმას ნიშნავს, რომ მათთვის პრიორიტეტი, ადამიანის ჯანმრთელობის ნაცვლად, სიმდიდრე და მოგება ხდება. მათ არსებობის მიზანი ეცვლება. ავადმყოფი (პაციენტი) კი მათთვის მიზნიდან საშუალებად იქცევა, რომლისგანაც მოგება უნდა ამოქაჩონ. ადამიანი

(საზოგადოება), რომელიც ამგვარ მიდგომას არა მხოლოდ

ჯანმრთელობის დაცვის სფეროში, არამედ

საზოგადოებრივი ცხოვრების ნებისმიერ სფეროში ხედავს და გრძნობს, ვერ იქნება ნდობით გამსჭვალული იმ ინსტიტუტების მიმართ, რომლებიც მას (ადამიანს) არა უმაღლეს დ

ირებულებად, არამედ თავიანთი მერკანტილური მიზნის მიღწევის საშუალებად განიხილავენ.

ხელისუფლების მიმართ ნდობის ფაქტორს ორი საყრდენი აქვს, თუ შეიძლება ასე ითქვას, ორსაფეხურიანია. პირველი საფეხური ზოგადი ხასიათისაა, მეორე – კონკრეტული. პირველი საფეხური ნიშნავს ნდობას იმ იდეოლოგიის (ისტორიული მიმართულების) მიმართ, რომელიც ამა თუ იმ ხელისუფლებას აქვს გაცხადებული, მეორე კი – ნდობას პერსონალიებისა და ავტორიტეტების მიმართ, რომლებიც ამა თუ იმ ეტაპზე იმ გაცხადებული იდეოლოგიის კონკრეტულ შემსრულებლებლად გვევლინებიან. შეიძლება, საზოგადოება ნდობას უცხადებდეს ზოგად მიმართულებას, მაგრამ ნაკლებად ენდობოდეს კონკრეტულ პიროვნებებს, რომლებიც ამა თუ იმ ეტაპზე სახელმწიფოს მართვის პულტს ხელში იღებენ. ან პირიქით, ნაკლებად ენდობოდეს ზოგად კურსს, მაგრამ კონკრეტულ პიროვნებებს, რომლებიც საჭესთან აღმოჩნდნენ, მათი პიროვნული თვისებების, მათი წარსული დამსახურებებისა თუ სხვა ფაქტორთა გამო მაინც ნდობას უცხადებდეს. იდეალური სიტუაცია იმ შემთხვევაში გვაქვს, როდესაც საზოგადოების აბსოლუტური უმრავლესობა ენდობა როგორც ზოგად მიმართულებას (იდეოლოგიას), ასევე კონკრეტულ პიროვნებებს. საგანგაშო მდგომარეობა კი მაშინ იქმნება, როდესაც საზოგადოების უდიდესი ნაწილი აღარც ზოგად მიმართულებას ენდობა და აღარც კონკრეტულ შემსრულებლებს.

ამ თვალსაზრისით რა ვითარებაა საქართველოში?

რა არის ჩვენი იდეოლოგია და ზოგადი მიმართულება? დასავლეთი, ნატო და ევროკავშირი.

1991 წელს დაიშალა რა საბჭოთა კავშირი, საქართველომ კურსი დასავლეთისკენ აიღო და ამ გზიდან დღემდე არ გადაუხვევია. სწორია თუ არასწორია, გამართლებულია თუ გაუმართლებელია, პერსპექტიულია თუ უპერსპექტივო, საქართველო ჯიუტად ადგას გზას, რომელიც თვითონ დასავლეთის მიერ არის შემოთავაზებული და ხელში შემოიჭრებული, მაგრამ, იმავე დასავლეთში, ჯერჯერობით ყველგან ყრუ კედელს აწყდება. ნატოს წევრობაზე უარი, ევროკავშირის წევრობაზე უარი (თუ, რა თქმა უნდა, მხედველობაში არ მივიღებთ ასოცირების შესახებ არაფრისმთქმელსა და არაფრისმომცემ ხელშეკრულებას) და მხოლოდ სიმწრის ღიმილისმომგვრელი დაპირება, რომ ოდესმე აუცილებლად გავხდებით ნატოსა და ევროკავშირის წევრი, რომ ნატოს კარი ღიაა ჩვენთვის და სხვა ამგვარი ზღაპრები.

ჩნდება შეკითხვა – ექნება ქართველ ხალხს იმ იდეოლოგიის მიმართ ნდობა, რომელიც, ოცდაათი წელიწადია, სიტყვით მასთან გვეპატიჟება, მაგრამ საქმით ხელსა გვეკრავს. არც

ჰოს გვეუბნება და არც არას. არც სხვაგან გვიშვებს და არც თვითონ გვიღებს? არა, რა თქმა უნდა!

ოცდაათი წელიწადი მცირე დრო ხომ არ არის, თითქმის მესამედი საუკუნეა. იმასაც თუ გავითვალისწინებთ, რომ ჩვენთვის ეს მშვიდად ლოდინის ოცდაათი წელიწადი კი არა, გამუდმებული ომებისა და მძიმე ქართველების სისხლიანი და ცრემლიანი ოცდაათი წელიწადი იყო, უნდა მივხვდეთ, რომ არც ევროპა და ამერიკა, არც ნატო და სხვა საერთაშორისო ორგანიზაცია ჩვენთვის მთავალშიც ისევე არ არიან დახმარების ხელის გამომწვდენი, როგორც აქამდე არ ყოფილან. ჰოდა, კიდევ ერთხელ გავიმეოროთ შეკითხვა, რომელიც მთელი ამ ოცდაათი წლის განმავლობაში ბედისწერასავით მოგვდევს: ექნება ქართველ ხალხს იმ იდეოლოგიის მიმართ ნდობა, რომელიც მხოლოდ სატყუარაა, მხოლოდ მირაჟია და რეალობის ნიშანსვეტის მქონეც არ არის? არა, რა თქმა უნდა!

ჩვენ მხოლოდ მოტყუებით როდი ვართ შეურაცხყოფილნი, ამ ოცდაათი წლის განმავლობაში ჩვენი სამშობლო ტერიტორიულად დაიშალა, ეკონომიკურად, სოციალურად, დემოგრაფიულად, მორალურად განადგურდა, მოსახლეობის დიდი ნაწილი ფუმიდან აიყარა, ხალხს იმედი გადაეწურა და ქვეყანაში სასოწარკვეთილებამ დაისადგურა. სად არიან სტრატეგიული პარტნიორები? რაში გამოიხატა მათი დახმარება? რით უშველეს მძიმე განსაცდელში ჩავარდნილ ჩვენს სამშობლოს? იქნებ იმ უზარმაზარი ვალებით, ყულფივით რომ ჩამოგვაცვეს ყელზე და, რომლის მომსახურებასაც ვეღარ ავუდივართ? ან იქნებ იმ შეშფოთება-აღშფოთების გამომხატველი შორისდებულებით, რომელსაც ჩვენი ნებისმიერი მარცხის შემდეგ ფარისევლური თანაგრძნობით წარმოსთქვამენ ევროსაბჭოსა და ეუთოს მსგავს სალაცხო ორგანიზაციებში, აშშ-ის კონგრესისა თუ სენატის სხდომათა დარბაზებში, სტრასბურგში... ბრიუსელში...

ჰოდა, კიდევ ერთხელ (უკვე მერამდენედ) ხომ არ გავიმეოროთ შეკითხვა, რომელიც საქართველოსთვის ეგზისტენციური მნიშვნელობის გამხდარა: ექნება ქართველ ხალხს იმ იდეოლოგიის მიმართ ნდობა, რომელიც თავიდან ბოლომდე პოლიტიკურ შულერობაზეა დაფუძნებული და აგებული? არა, რა თქმა უნდა! იქნება მარადიული გულუბრყვილობით შეპყრობილი ნაწილი საზოგადოებისა, იქნება დასავლეთის ასევე მარადიულ ხიბლში ჩავარდნილი ნაწილიც საზოგადოებისა, იქნებიან სხვა ჯგუფებიც, მერკანტილურ-პრაგმატული თვალსაზრისით დასავლურ წრეებს მიბმულ-მიჯაჭვულნი, მაგრამ ეს არ არის ქართველი საზოგადოება, მით უმეტეს, ეს არ არის ქართველი ხალხი, რომელიც სასიცოცხლო ნერვით გრძნობს ტრაგიკულობას ქვეყნის დღევანდელი მდგომარეობისა.

* ქართველი ხალხი განა ოდესმე შეეგუება დაკარგულ აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონს?!

* ქართველი ხალხი განა ოდესმე შეეგუება დამამცირებელ თურქულ ექსპანსიას აჭარაში?!

* ქართველი ხალხი განა ოდესმე შეეგუება აზერბაიჯანის მკრეხელურ პრეტენზიებს დავითგარეჯის სამონასტრო კომპლექსსა და ტერიტორიებზე?!

* ქართველი ხალხი განა ოდესმე შეეგუება ქართულ სხეულზე უკვე აფუთფუთებული თუ მომავალში ასაფუთფუთებლად გამზადებული ათასი ჯურის უცხო თესლის მიერ ჩვენთვის ზურგში ჩასაცემად ამოწვდილ მახვილს?!

_კი მაგრამ, რას იზამს, ოთხკუთხივ საომრად ეკვეთება მეზობელ სახელმწიფოებს? _ მტრის დამცინავი ქირქილი ისე ცხადად ჩამესმის, თითქოს მართლაც ყურში ჩამმახისო.

_ არა. საქართველო არ არის მზად არც ოთხკუთხივ და არც ერთკუთხივ ომისთვის, არანაირი რესურსი არ აქვს საამისოდ, მაგრამ არის სხვა რესურსი, ისტორიულად აპრობირებული და დრო-ჟამისგან გამოცდილი. ესაა ნამდვილ, ბუნებრივ მოკავშირესთან მისვლა, პოზიციების დაზუსტება, ინტერესთა შეჯერება და ხელშეკრულების გაფორმება. რუსეთია ასეთი მოკავშირე. სხვა მოკავშირე საქართველოს არც წარსულში ჰყოლია და არც მომავალში

ეყოლება. სასაცილოა საქართველოს ევროპულ ოჯახში დაბრუნების დასავლეთის სპეცსამსახურების ლაბორატორიებში შექმნილი ლეგენდა, რადგან საქართველო არასოდეს ყოფილა ევროპული ოჯახის წევრი; სასაცილოა ნატოს წევრობით საქართველოს ტერიტორიული გამთლიანების ნატოს შტაბ-

ბინაში შექმნილი მითი, რამეთუ ეს მითი თვითონ ნატომ გაგვიქარწყლა იმ თავხედური შემოთავაზებით, რომ ნატოს წევრობას მათი წესდების მეხუთე მუხლის ამოქმედების გარეშე უნდა დავთანხმდეთ. მოკლედ, შარში ნუ გაგვხვევთო, შეიგნეთ, რომ თქვენ გამო არავისთან ომს არ ვაპირებთო. ჰოდა, აქ კიდევ ერთხელ დავსვათ ის შეკითხვა, მტერსაც და მოყვარესაც ერთნაირად რომ აღიზიანებს უკვე: ექნება

ქართველ ხალხს იმ იდეოლოგიის მიმართ ნდობა, რომელიც ასე უპერსპექტივოა, ასე დისკრედიტებული და გაშარჟებულია? არა და არა!

ამის შემდეგ იმ საკითხსაც შევეხოთ, შეიძლება თუ არა, რომ, მიუხედავად იდეოლოგიისა და მიმართულების მცდარობისა, ხალხი მაინც ენდობოდეს ხელისუფლებას, რადგან იქ შეუვალ ავტორიტეტებსა და ზნეკეთილ პერსონებს ხედავს? გადავავლოთ თვალი, აგერ არ არის მათი მთელი

გალერეა? ჯერ იმ პერსონებს გადავხედოთ, რომლებიც ცოტა ხნის წინათ ჩვენ თვალწინ იბღინებოდნენ, მაგრამ, რომელიღაც მხრიდან მათთვის არასასურველმა ნიავმა რომ წამოუბერა, ბაბუაწვერას ბუსუსებივით მიმოიფანტნენ ჰაერში _ კვირიკაშვილი, ბახტაძე, გახა

რია... ჯერ კიდევ გუშინ “საქართველოსთვის თავის დასადებად შემართული” რაინდები სად არიან დღეს? ალბათ, პრემიერმინისტრობისას ნაშოვნი კაპიტალის დაბანდება-დაბინავების საშვილიშვილო საქმით იქნებიან დაკავებულნი. სად არის საქართველოს ყოფილი პრეზიდენტი მარგველაშვილი, რომლის მსგავს საპრეზიდენტო კანდიდატს მსოფლიოს ნებისმიერი სახელმწიფო ინატრებსო, რომ გვიმტკიცებდა ბატონი ივანიშვილი? დასასრულ, სად არის თვითონ ივანიშვილი? თუ მართლა გაიქცა ბრძოლის ველიდან, ახლა, როდესაც ჩიხში ვართ და გამოსავალისთვის ვერ მიგვიგნია, გაქცევა იქნებოდა? თუ არ გაქცეულა და ისე, მოსაჩვენებლად წავიდა, ანუ მოგვატყუა, ისედაც ამდენგზის მოტყუებულ-გაბითურებული ხალხის ასე გამასხარავება დასაშვებია? ამას პოლიტიკა ჰქვია? ამას საქციელი ჰქვია? სად ხედავთ აქ ავტორიტეტს? რა ნდობაზეა საუბარი? უძაღლო ქვეყანაში კატებს აყეფებდნენო, ზუსტად ის მდგომარეობა გვაქვს. ამიტომ, გვაპატიეთ, მაგრამ ვერ გენდობით!

იდეოლოგია, რომელსაც დასავლური დემოკრატია ჰქვია, საქართველოსთვის დამანგრეველი აღმოჩნდა. პერსონები, რომლებიც ამ იდეოლოგიას ემსახურებოდნენ, დაწყებული ე.წ. ეროვნული მოძრაობის ლიდერებით და დამთავრებული “მოქალაქეთა კავშირის”, “ნაციონალური მოძრაობის”, “ქართული ოცნების” წარმომადგენლებით, ნდობას არ იმსახურებენ. ეს დასკვნა, მე პირადად, დიდი ხნის წინათ გავაკეთე, მაგრამ იგი ეროვნულ და სახალხო დონეზეა გასაკეთებელი. სხვა გამოსავალი აღარ დარჩა. შეცდომათა აღიარებისა და დამლუპველი კურსიდან გადახვევის შემთხვევაში შესაძლებელია ქვეყნის ის ნარჩენი მაინც გადავარჩინოთ, რომელიც ჯერ კიდევ, ასე თუ ისე, სუნთქავს და არსებობს, კურსის უცვლელობის შემთხვევაში კი კატასტროფა გარდაუვალია.

ვალერი კვარაცხელია

P.S. საქართველოში შემოტანილი ბრიტანული ვაქცინა “ასტრაზენეკა”, მას შემდეგ, რაც ვაქცინაციით სიკვდილის შემთხვევები გამოვლინდა, ევროკავშირის მთელ რიგ სახელმწიფოებში ეჭვის ქვეშ დააყენეს. ავსტრია, დანია, ნორვეგია, ისლანდია, ესტონეთი, ლიტვა, ლუქსემბურგი, კვიპროსი, ლატვია, იტალია, საფრანგეთი, გერმანია – ასე გამოიყურება ჩამონათვალი იმ სახელმწიფოებისა, რომლებმაც “ასტრაზენეკათი” აცრის პროცესი შეაჩერეს.

ვფიქრობ, საქართველოშიც გარკვეული პერიოდით (იქამდე, ვიდრე საკითხზე მეტი გარკვეულობა იქნება) უნდა შეჩერდეს “ასტრაზენეკათი” აცრის პროცესი.

საქართველოში რუსული ვაქცინის შემოტანაზე პოლიტიკური მოტივით ამბობენ უარს და ეს უზუნობაა. სააგენტო Reuters–

ი ავრცელებს ინფორმაციას, რომ ევროკავშირი მზად არის რუსული ვაქცინის შესაძენად

მოლაპარაკებების დასაწყებად. იტალიაში კი ერთ-ერთი უმძლავრესი ფარმაცევტული ქარხანა რუსული ვაქცინა “სპუტნიკ V”-ის გამოსაშვებად ემზადება.

ვნახოთ, რა გადაწყვეტილებას მიიღებს საქართველოს მთავრობა, რომელიც ყოველივე ამის ფონზე საზოგადოებრივ ნდობას უფრო და უფრო კარგავს.

პ.პ.